

Streda 2.5. 2012 1. deň sami

Jasné, že som bola zvedavá, ako to zvládnem sama. Po vyše 2 týždňoch to nakoniec prišlo. Tato šiel do práce. Už sa tešil. 4 dni, čo bol doma ušli pomerne rýchlo, no, bolo to náročné. Viacej krát spomenul, že by chcel mať život ako predtým, keď tu neboli deti. Hlavne, keď obe naraz plakali. Milla kvôli zadržiavaniu stolice a následnej bolesti v bruchu a Arlan väčšinou od hladu, lebo som nestíhala bežať načas pri všetkých povinnostiach v domácnosti. Tato bol vynervovaný po končeky vlasov a aj tak väčšinou času iba kričal a buzeroval Millu za každú hlúposť. Nakoniec sám usúdil, že si asi na novú situáciu musí zvyknúť...

Aby si jednoduchšie zvykol, zavolať včera na piknik kolegu Williama, ktorý ma tiež 2 deti – Lisu, 3r. a Jula, 9 mesiacov. Netušili sme, že s prijatím pozvania prinesú 2 choré deti. Lisa mala úplne zachrípnutý hlas a sopeľ a Jules mal zápal uší a očí. A to som sa tešila, že Milla je konečne po 3 týždňoch zdravá. Piknik prebehol za príjemného počasia a ráno sa Milla zobudila s úplne zalepenými očami a soplom.

A tak sa začalo naše 1. spoločné ráno. Už 2 dni nekakala, tak sa hneď po prvom reve spojenom s odlepovaním a umývaním očí, pustila do revu číslo 2, lebo ju bolelo

brucho. A tak mi revali obaja naraz. Školu na 9.00 hodinu sme nestihli, ale do 10.00 som mala všetky revy spacificované, Millu, po aplikácii čípku, vykakanú a oboch oblečených, aby sme šli do lekárne, kúpiť niečo na oči. Samozrejme, že som bola strapatá, zabudla som si umyť zuby aj sa naraňajkovať a v lekárni sa mi spustilo mlieko a pretieklo cez oblečenie...

„Aha, zabudla som na prsné vložky...“ prehodila som lekárnicike. Po návrate domov reval už iba Arlan a Milla sa celkom držala. Bola motivovaná sušienkami, čo si po ceste vybrala v obchode a do pol hodiny zjedla aj pár lyžičiek obedu. Poobede sa mi ich podarilo do hodiny oboch uspať, hodiť do seba nejaký obed, po ktorom som vyplienila balenie čokoládových pralínok a vypila pol litra Cara. Viem, že by som ich nemala, ale prišiel na mňa taký vlčí hlad, že som neodolala. Ručička hodín sa blíži k 16.00. O chvíľu budú vstávať. Psychicky sa pripravujem na rev. O pár hodín príde domov tato. Mali by sme ísť pozrieť byt so záhradou na konci mesta.

Byt bol nádherný. 125 m2, priestranné izby, okolo celého domu záhrada, hneď vedľa lesa, nízke nájomné 9 v porovnaní sa naším 2.150 €). Jediný problém...berú so sebou celú kuchyňu, nechajú tam iba drez. Takže potrebná investícia: cca 4.000 €. Škoda, ale nevadí, aj tak sa mi nechce sťahovať.

Pondelok 7.5. 2012 Psychohygiena

Na Caro v obrovskej šálke si striekam kopec šľahačky a usádzam sa pri počítači. Snažím sa ignorovať Millin spev. Mala by spať, aby večer vydržala ísť s tatom na letisko pre Auntie Zuzku. Oči sú vyliečené, no zobudila sa s chytenými hlasivkami. Sníva sa mi to všetko, alebo je to normálne, že už 2 mesiace ide z jednej choroby do druhej. Ale aspoň má cez deň celkom dobrú náladu a aj kakanie sa polepšilo, dokonca vie aj sama, že musí ísť a potom, ak sa zdarí, čo i len malá bobka, tleska si odušu. Aha, práve mi došlo, že včera sme boli v kostole. Milla bola v besiedke, takže predpokladám, že si nejakého bacila priniesla odtiaľ.

Evanjelický zbor sa nachádza 500 metrov od nášho domu. Stále rozmýšľam, ako je možné, že pri toľkom googlení, som ho nikdy za ten vyše rok nenašla. Kontakt mi poslala až Fui. Videla ho niekde úplne náhodou. Tak, ako asi všetky zbory, aj tento je zmes všetkých farieb pletí a národností. Okolo 150 ľudí. Bohoslužby sú prekladané do 4 svetových jazykov. Páči sa mi tam. Síce nikoho zatiaľ nepoznám, no, mám pocit, že som doma. O deti je postarané super. 0-2 ročné majú peknú herňu vybavenú ešte aj postielkami, takže si tam môžu pospať. 3-6 roční už majú besiedku s príbehom a tvorivými dielňami. Aj keď Milla nič nerozumie, aspoň je integrovaná medzi deťmi a zvykne si na francúzštinu. Bežne už používa výrazy ako: Voila, merci beaucoup, bonjour, maman,...

Arlan zaspal po výdatnom obede. Ručičky drží hore a hodnú chvíľu rozmýšľam, či sa mu nemôžu odkrviť. Večer mu dávam kvapku Infacolu a zistila som, že sa mu po ňom spí lepšie. Celú noc si poprdkáva a nemrví sa toľko ako predtým. Stále pokračujeme v papaní každé 2-3 hodiny a som taká vycucnutá, že vyžieram všetko, čo mi príde pod ruku. Shriempiemu sa darí. Na stehnách už má riadne záhyby a tatovi sa zdá, že riadne narástol. Oči má na stopkách ako náhle začuje Millin hlas. Ani mu nevadí, teda iba občas, jej škrtiace objatie. Aby som kompenzovala rodičovskú nervozitu, snažím sa s ňou robiť netradičné veci. Cez víkend sme jej v Ikea kúpili nový vankúš „pre veľké dievčatá“. Tak som jej ušila nové patchworkové posteľné návlečky. Zobierala som všetky zvyšky látok a vyčarila podarený set. Síce som sa takmer nevyspala, ale má radosť a ja som v rámci duševnej psychohygieny trochu pookriala...potrebovala som to ako soľ.

Štvrtok 10.5.2012 Babysitting indi-vindi

A máme doma 2 babysitterky. Zuzku a Lucku. Milla je z toho na zbláznenie, lebo prišli s veľa darčekomí a každý deň ešte niečo navyše pre ňu donesú. Takže hneď pri zaštrnganí kľúčov vo dverách uteká a pýta sa, či je nejaký darček pre ňu. Prvý večer po príchode dokonca ani nevedela zaspáť a bola hore od rozrušenia až

do polnoci. Myslím, že si to užíva aj Shrimpie, lebo Zuzka ho neustále kolíše, čičíka, natriasa a prebaľuje. Podujala sa i na kúpanie, kedy držal ako hluchý dvere. Celkovo sa mu kúpanie páči, na rozdiel od obliekania. Ale, ktoré dieťa to má rado? Hneď prvý večer si ju označkoval grganím, ocikaním aj okakaním...aby mu ju náhodou nejaké iné bábo neukradlo. „Tak a teraz je len moja!“

Kým sa Zuzka stará o Arlanu, Lucka má na starosti Millu. Večer jej číta rozprávky, hrá sa s ňou a spolu pozerajú rozprávky. V utorok večer sme si s tatom vyšli na rande a deti sme im nechali. Prijemný pocit mať

full-service. Škoda, že trvá iba pár dní, ale aj to je niečo. Vďaka. Ja sa zatiaľ môžem realizovať v kuchyni. Odkúšala som nového kuchynského robota, čo som si objednala za darčkové poukážky, ktoré som dostala zo Slavinovej roboty pri narodení Arlanu. Prvé jedlo: mäsové guľičky chutili dokonca aj Mille, takže už viem, na čo ho budem asi najviac využívať.

V stredu som bola s Arlanom na prvej povinnej prehliadke. Dostal jesť pred odchodom a hore na kopci už plakal. Tak jedol ešte aj v čakárni, kde sa poriadne pokakal. Po prezlečení a následnom vyzlečení doktorku ocikal a potom už iba reval ako tur. Vôbec sa mu nepáčilo, čo s ním robila. Oči, uši, ústa, pupok, kĺbiky (jaj, ani sa ma nechytaj!!!!). Pri vážení nás čakalo prekvapenie. Za 3 týždne pribral 1,3 kg na úctyhodných 4,3 kg a 53 cm. Lekárka sa iba spýtala, čo mu dávame doma jesť. Po mojej odpovedi skonštatovala, že sa asi momentálne veľa nevyspím. „Len tak ďalej, pekne pokračujte a priberajte,“ dodala.

Ostatné veci sa tiež pohli. Tatova ponuka na projekt do Fínska padla. Za siete na pozemok sme zaplatili, tak dúfam, že tam raz aj niečo naozaj postavíme. A naše auto je na inzerátoch v ponuke, zatiaľ sa nik nezval.

Utorok 16.5. 2012 Tatova popôrodná depresia a svadba po francúzsky

pocit, že bubny mu zmenili frekvenciu tlkotu srdca.

Dni utekajú. Slávo to zhrnul jednou vetou: „A najhoršie je to, že prídeš domov unavený, a kým uložíš deti do postele a je konečne ticho, je už 22.00.“ No, čo už, Jeho popôrodná depka sa prehlbuje. Nepomáhajú ani hobby. Ventiluje sa na šachových tréningoch a zápasoch (po ktorých chodí domov vyžmýchaný ako citrón), ani bežecké tréningy. Pred týždňom si odbehol Boulogneský 10km beh. Dokonca šiel v sobotu na koncert Metallicci. Bol to, že vraj, ich najväčší koncert v histórii vo Francúzsku. Nečudo, na štadión sa vmestí 74 000 ľudí a praskal v švíkoch. Trochu som mu to aj závidela, ale po návrate to hučiac okomentoval, že by sa mi to aj tak nepáčilo. V ušiach mu šumelo ešte do ďalšieho rána a mal

Ešte pred koncertom sme stihli svadbu. Pozvala nás na ňu moja bývalá kolegyňa, z nemeckej Arevy, Marija. Marija, pôvodom z Chorvátska, prešla do Parížskej Arevy pred 2,5 rokmi a pred 2 rokmi stretla muža svojich snov, Jeana-Bernarda, krátko JB. JB mal už cez 50 rokov, ale duchom ostával stále šarmantným okúzľujúcim Francúzom s prešedivelými vlasmi. Netrvalo dlho a Marija ohlásila tehotenstvo. Malý Amaury má 4 mesiace a teší sa veľkej priazni oboch rodičov, keďže pre Mariju je tehotenstvo krátko pred štyridsiatkou vytúžené a JB má z 1. manželstva 3 dospelé dcéry. Apropos, dcéry, keď sa dozvedeli, že tatko sa krátko po minuloročnom rozvode ide znovu ženiť, odmietli prísť na svadbu a v bežnom živote ho tiež nepočastujú veľmi peknými slovami.

Na obrat sme prevkápivo, po rannom zhone s 2 uplakanými deťmi, dofrčali načas, o 11.45, na radnicu v 8. arrondissement (centrum Paríža). Tatovi trvalo 20 minút, kým našiel miesto na parkovanie. Vonku bolo slnečno, no nie viac ako 15 stupňov a fúkal chladný vietor. Na radnicu sa nedalo ísť predtým, ako by nás k tomu neprišli vyzvať, takže sme riadne všetci 20 premrzli. Arlana som nejako teplo neobliekla, tak som na neho poukladala všetky zvršky, čo boli po ruke. Ani to ho neuchránilo od zapchaného nosu, ktorý sa objavil na 2. deň. Po 45 minútach sme boli pozvaný do vyčakanej sály radnice, nachádzajúcej sa v historickej budove. Starostka bol vysmiata pani, ktorá si pri obrade ešte aj zavtipkovala. Marija sa snažila lá mavou francúzštinou vtipkovať späť. Tato fotil a ja som s Arlanom chodila po chodbe a snažila sa ho presvedčiť, že dnes a tu práve nie je najvhodnejšie testovať svoje hlasivky. Po 15 minútach bola z Mariji pani JB-ová a presunuli sme sa do neďalekej reštaurácie. Okrem Arlana a Amauryho bolo prítomné aj 3. bábo, Anton. Takže A na3. Reštaurácia bola ďalej otvorená pre verejnosť, iba 1 časť bola určená pre nás. Zoznámili sme sa s Marijinými chorvátskymi rodičmi, ktorým sme aj rozumeli a zvyškom pozvaných. Z JB-ho rodiny neprišiel nik, iba najlepší 2 priatelia s rodinami. Pri prípitku vyhlásil, že pre Mariju spraví všetko, a keď potrebuje k šťastiu svadbu, tak aj tú bude mať. Podávalo sa úžasne nadekorované francúzske menu s predjedlom, hlavným jedlom (rybou alebo kuraťom s langustou), dezert a svadobná torta. Amaury prespal takmer všetko, zobudil sa iba na fľašku mlieka. Tato chodil Arlana venčiť okolo reštaurácie, no a Milla potrebovala trochu zamazať čisté šaty na vedľajšom ihrisku. Ja som si užívala čas medzi kojením a kŕmením Milly. Ako dezert som si dala čokoládovú penu poliatu ďalšou horúcou čokoládou. Domov som odchádzala prečokoládovaná.

Tata sme po ceste vyhodili na La Défence, kde nastúpil na metro k štadiónu a ja som sa snažila presvedčiť GPS, že nás treba dovieť domov, aj keď je hlavný tunel cez La Défence zatvorený. Samozrejme, že si to nedalo vysvetliť a 16 kilometrov nám trvalo takmer hodinu, lebo ma stále vracalo do zatvoreného tunelu.

Ujo doktor, ku ktorému sme sa dostali dnes s Millou nakoniec objavil príčinu Milliného maratónu chorôb. Obojstranný zápal uší a zväčšené krčné mandle. Tie uši musí mať zapálené už 1-2 mesiace, lebo stále soplí na zeleno. Zaujímavé, že sa ani raz nest'ážovala na bolesť, dokonca ani pri čistení. Rozmýšľam, či to nemá ešte odo mňa, keď som so zápalom bojovala v marci ja. No, v každom prípade konštatoval zhoršenie sluchu a dostala antibiotiká a kortikoidy. O týždeň máme prísť na kontrolu, či bude už lepšie počuť. Je to fakt na nervy, že jej všetko treba hovoriť 2x a zvyšovať pri tom hlas, aby rozumela...spomínam si, aké to bolo u mňa pred 2 mesiaci...bola som hluchá ako peň.

Pondelok 21.5. 2012 Normandia

Máj sa nesie v znamení sviatkov. Už máme za sebou 3 a spolu s nimi aj krátke týždne. Sviatok 17. padol na minulý štvrtok a tato dostala v práci voľno aj na piatok. V rámci liečenia jeho popôrodnej depresie sme sa vydali na objavovanie najzápadnejšej časti Normandie. Predpoveď počasia bola síce mizerná, dážď a dážď, ale ani to nás neodradilo. Po hektickom ráne, kedy mi dal tato hodinu na balenie (s príslubom, že ma nebude buzerovať, aby som sa ponáhľala), sme sedeli všetci vzorne v aute. Ušla sa mi rola obsluhy chladničky, servírky a mliečnej banky. Ešte fajn, že sme boli vybavení jedlom. Lebo po 20 minútach sme sa dostali do zápchy. „To ma mohlo napadnúť, že budú plné cesty. Ako z amerických filmov,“ zamrmlala som pri pohľade na kolóny stojace v 13 radoch. Celý Paríž sa dal do pohybu, všetci sa šli zrekreovať.

Objednala som izbu v malom kašteliku postavenom v roku 1630. Dedinka sa volá St. Hillaire Petitville a nachádza sa iba 12 km od najkrajšej pláže, Utah Beach, kde sa vylodili spojenecké vojská. Po 4 hodinách cesty sme vyložili veci v izbe s názvom „Azalková“. Kamenná budova bola dosť chladná a domáca pani sa post'ážovala, že si nepamätá, kedy naposledy musela ešte v máji kúriť. Vyfasovali sme

elektrický radiátor a okamžite ho zapli, aby nás čakala vyhriata izba. Z pôvodnej rozlohy ostalo panstvu už iba 15 ha, kde sa prehánali desiatky koní. Hotelík mal v názve „horsefriendly“. A tak sa spolu s nami ubytovávali aj 2 kone, ktoré si to mierili na súťaž. Nenápadne som sa pani spýtala, či si môžem požičať vysávač. Arlan má slabú nádchu, čo chytil od Milly. S ochotou mi ho dala a sledovala, čo budem robiť s tým priesvitným čudom, čo som mala v ruke (odsávačkou sopľá). S úsmevom som jej vysvetlila, že to vôbec nebolí, že to mám vyskúšané na sebe. Jasné, že tomu neverila. No, potom, ako videla efektivitu a rýchlosť a že Arlan ani nemukol, tak bola unesená.

Nelenili sme a zamierili hneď na spomínanú Utah beach. S výročím ukončenia 2. svetovej vojny sa po nej potulovalo mnoho turistov. Neodradil ich ani nepríjemný ostrý vietor. Arlan spal v kočiari obalenom ešte aj pršíplášťom a Milla zbierala mušle. Večer sme zakotvili v malom občerstvení a večeru zakončili palacinkami.

Milla bola i 2. ráno pripravená ísť na pláž a tak nám neostávalo nič iné ako zorganizovať deň. Smer Barneville – juhozápadné

pobrežie. Vietor neustal, no boli sme lepšie vybavení. Milla dostala komplet gumený ohoz: nohavice, bundu a gumáky a pri vetre 30-40 km za hodinu som sa za ňou brodila kočíkom po pláži pri odlive. Prekvapili nás malé žraloky leopardie, ktorých sme našli niekoľko vyhodených na piesku. Ešte žili, tak sme ich hádzali späť do mora, aby prežili.

Niektoré odplávali preč a niektoré skončili znovu na piesku. Millu záchranná akcia neskutočne bavila a nebála sa žraloka ani chytiť, aj keď sa mykal a možno by chcel hrýzť.

Poobede sme sa dostali k mestečku Flamanville, kde sa na pobreží nachádza jadrová elektráreň, na ktorej dizajne tato pracuje. Z pobrežia sa dalo vidieť stavebné práce na 3. bloku. Tato si na pobreží našiel okrúhle balvany, čo si na pamiatku zobral. Mali sme ich plný kufor. Dedinka Flamanville bola malá, pár šedých domov, ošľahaných silným vetrom, ale prostredie bolo krásne. Skúšali sme si

predstaviť, aké by to asi bolo, ak by sa tato napokon dostal na projekt sem a pár rokov by sme bývali v takejto to pustatine.... Mille by sa určite páčilo. Bola schopná byť na pláži za každého počasia, v daždi i vetre...

Posledný deň sme si to zamierili na severnú časť, do mesta Cherbourg, odkiaľ v roku 1912 vyplával Titanic. Potulky prímorským mestečkom s úzkymi uličkami dýchali Titanicom. Blížiac sa výročie lákalo turistov ostať, alebo prísť znovu na rôzne oslavy, vystúpenia a exhibícií. Tato sa splnil predsavzatie a napchal sa palacinkami. Dokonca vedel ohodnotiť, ako ktoré chutili, alebo nechutili. Z prístavu sa dá trajektom

preplaviť nielen do Anglicka, ale i do Írska. A tak sme si stanovili ďalšiu destináciu na dovolenku: Írsko. Arlan prežil celý pobyt bez ujmy na

zdraví. Takmer celý čas prespal, prejedol a prekakal. Ideálne dieťa. Vždy sa zobudil, keď sme sa usadili v reštaurácii a spustil rev na celý priestor. Aj on chcel predsa jesť...

Pondelok 28.5. 2012 Babina priniesla slnko

„A prinesie babina veľa rúžov?“ bola najčastejšia Millina otázka. Babiny sa nevedela dočkať, baví ju maľovať ju a pozerat' si všetky šminčky, s ktorými príde. Okrem šminiek však babina vybalila kopec oblečenia. Momentálne sa nachádzame vo fáze: „Nechaj ma vybrať si oblečenie sama.“ A tak sa ju aspoň snažím korigovať a vysvetľovať, že oblečenie musí ladiť, aby sme nevyzerali ako papagáje. A tak si Milla ráno vyberá nohavičky, ktoré sedia k ponožkám a ostatnému oblečeniu a vždy sa príde spýtať, či nevyzerá ako papagáj. To isté nás čaká aj poobede, lebo celý deň v tom istom oblečení nevydrží. A tak som zhodnotila, že gény pre handričky módu a šminčky existujú a dedia sa. Dokonca aj na kontrolu u ušného bola prvá vec, čo spravila, po posadení sa do elektrického kresla a vyvezení sa o 20 cm vyššie,

ukázanie nových šiat. Otrčila ich doktorovi priamo pred oči. Posvietil si na ne svetlom do uší. Sluch sa vrátil, najdôležitejšia vec kontroly.

Babina sa chopila roly Arlanovej pestúcky. Mal sa ako v perinke. Buď sa nosil na rukách, alebo sa vyvážal v kočíku. A keď zaplakal, hneď o neho bolo postarané. Je fakt, že pri mne taký luxus nemá, keď plače, tak musí počkať, kým som hotová s Millou, alebo s niečím, čo treba dokončiť v domácnosti. Babina si uchodila nohy, našľahala kilometre a kilometre., čo v horúčavách, ktoré so sebou doniesla nebolo jednoduché. Už takmer týždeň sa teploty pohybujú bližšie k 30 stupňom a keď aj zaprší, je to taký typický letný teplý dážď.

A tak, aby sa babina nenudila iba v Saint Germain en Laye, vymyslel tato výlet do krásnej zámockej dedinky Pierrefonds, vzdialenej niečo cez 100 km. Vzdialenosť by nerobila problém nikomu, až na to, že klimatizácia v aute vypovedala a do 2 minút sme boli všetci mokří ako myši. Arlan vydržal 15 minút a potom spustil koncert, ktorý sme zakončili na krajnici diaľnice s prsom v ústach. Zvyšok cesty som ho držala na rukách. Po príchode a hľadaní parkovania, sme skončili v prvej kaviarničke, kde som si musela dať kapučíno. Pred očami sa mi až robili kruhy a ani som nemala pomyslenia nastúpiť znovu do horúceho auta.

Medzitým sme čakali, kým nájdú miesto na parkovanie Poliaci Janickí, ktorí o chvíľu volali, že mladší Antony má záchvat hnevu, lebo neobedoval, takže im to bude trvať dlhšie. Prostredie bolo ako z rozprávky. Mohutný kamenný hrad zo 14. storočia, čo sa zrkadlil v jazere pokrytom leknami. Nečudo, že bolo tak ťažké nájsť voľné parkovacie miesto. Ľudia sa porozliezali po kaviarničkách a obchodíkoch, alebo len tak ležali na brehu, alebo sa člnkovali vo vyhriatej vode spolu s kačicami, žeriavmi a inými vtákmi.

Zámok mi pripomínal Bojnický, až na to, že z vnútra bol úplne prázdny. S Kasiou sme si zaplatili vstup, kým sa chlapi starali o deti a mamina o Arlanu. Smiali sme sa, že je fajn mať hodinu len pre seba bez detí. Kecali sme a v podstate ani nám nevadilo, že sme dokopy nič nevideli. Okrem pár dokaličených sôch a úlomkov pôvodných stien zo 14. storočia a 2 obrazy Napoleona III., čo tam prebýval, zívaj zámok prázdnotou. Ešte aj kostol bol prázdny, pýšiaci sa jedinou sochou nejakého svätého uprostred veľkej miestnosti. Ale aspoň sme popreberali stravu počas

kojenja a s čím mala problémy Kasia pri oboch chlapcoch. Arlanová zelená stolica má vedľajší efekt na jeho bruško a v podstate, ak nespí, alebo neje, tak plače. Nedá sa povedať, že by plakal, skôr sú to záchvaty ohromného revu, čo prichádzajú náhle a nedajú sa utíšiť. Prichádzajú po jedle a sú sprevádzané kakaním na zeleno s hlienmi. A tak som vysadila mliečne produkty a kojím vždy iba z 1 prsa a v prípade, že chce piť do 2 hodín, tak mu dám znovu to isté, aby vypil i zadné mlieko. Po 2 dňoch máme výsledok – žltú kakinu (síce stále s hlienmi) a pri jedení sa nenaťahuje ako žaba. Po napití dostane hneď masáž bruška feniklovou masťou a fénom na vlasy. Zaberá to. Aspoň zatiaľ, tak uvidíme ako dlho. No, som vďačná, že vreskot a záchvaty pri ktorých mi trhalo srdce ustali, aspoň na chvíľu. Na 2. strane rastie dobre. Uvedomila som si to včera, keď som mu večer umývala ritku v umývadle. Keď sme ho priniesli, vedela som ho v umývadle umyť celého. Po 6 týždňoch sa tam už nevmetie. Babi sa dnes zbalila a rozlúčila. Pre istotu si vzala so sebou aj špagát, ak by praskli švíky na plnom kufri. Arlan zavzdychal, asi vedel, že sa končí siedme nebo a znovu je tu realita mamy, čo musí stihnúť všetko...

